

ADOPCE NA DÁLKU

Naše rodina se před 7 lety rozhodla podílet se na projektu Adopce na dálku. Začali jsme finančně podporovat malého šestiletého indického chlapce Renu Kumara, aby mohl chodit do školy (z příspěvku se platí školné, pomůcky, školní uniforma, doprava atd.). V tomto roce již školní docházku dokončil a byl z projektu vyřazen, aby se zase mohly naučit číst, psát a počítat další děti.

Zvolili jsme si tedy z databáze nové dítě. Je velice smutné vybírat si dle fotek a krátkého popisu dítě, které bude mít to štěstí, že může chodit do školy. Ale co ty ostatní, kterým školu nikdo nezaplatí?

Pokud má někdo možnost „adoptovat“ si takové dítě, najde potřebné informace na internetové adrese adopce.dchhk.cz.

Minimální částka je 5.000 Kč ročně. Mohou ale domluvit např. rodiny (popř. nějaké společenství) a „adoptovat“ si dítě společně. Lze také přispět i jednorázově jakoukoli částkou.

Máme to štěstí, že žijeme v té bohatší části světa a myslím, že nás to zavazuje.

JaS

VÁNOČNÍ PÍSNÍČKA PRO KLÁRKU A TEREZKU

Sviť hvězdičko má maličká,
rozsviť temné dny,
přichází k nám potichoučku
ten čas vánoční,
a když jiskry světla tvého
duši rozjasní,
jen tě prosím, má hvězdičko,
jenom nezhasni!

Nejsi moje ani tvoje,
ty patříš nám všem,
záříš jasně nad Betlémem
jako diadém,
k Jezulátku, pacholátku
spějme raději,
nenechme si, lidé zlatí,
sebrat naději...

Lída Navrátilová-Tomancová

KNIŽNÍ TIP

Ladislav Heryán:
EXOTEMNA TĚTO ZEMI
(nakladatelství PORTÁL)

Autorem je salesiánský kněz, biblista, pedagog, který je často nazýván „pastýřem undergroundu“.

Tuto knihu tvoří krátké autentické příběhy, ve kterých autor prokazuje porozumění lidské povaze a snaží se pochopit lidské slabosti.

Knihy jde na absolutní dřevě křesťanství a nevyhýbá se ani kontroverzním tématům, ke kterým se většina z nás bojí vyjádřit.

Ladislav Heryán je vzácný, ryzí kněz a člověk s obrovskou dávkou pokory.

JaS

ŘÍMSKOKATOLICKÁ FARNOST KYJOV FARNÍ LISTY

ZVLÁŠTNÍ VYDÁNÍ | DOBA VÁNOČNÍ | 2016-2017

BETLÉMSKÉ SVĚTLO

Je tomu už pár let, co se o štědrovečerní noci rozeznělo našim bytem zvonění telefonů. Kdo nám může uprostřed této sváteční noci volat? To musí být nějaký omyl! Bohužel to bylo naopak. Z omylu mne vyvedl rozrušený hlas na druhém konci linky. Pro ospalost se mi tomu, co jsem slyšel, ani nechtělo věřit. Sousedka mé babičky překotně sděluje, že u babičky hoří, jsou tam hasiči a máme hned přiběhnout.

Atmosféra pokojné a radostné noci vzala za těchto okolností pochopitelně za své. Cesta mrazivou tmou a liduprázdnými ulicemi byla nekonečná. Dodnes vidím to krásné nebe s jasně planoucími hvězdami. Fantazie přitom pracovala naplno a představy, co mne čeká na místě, byly trýznivé. Viděl jsem už celý dům v plamenech nebo přinejmenším jednu hasičskou cisternu vystříkanou do oken babiččina bytu. Už z dálky bylo patrné, že ulici prozařují blikající modré majáky. Dvě nastartovaná hasičská auta nevěstila nic příjemného. Vyběhnul jsem po schodišti starého bytového domu k bytu babičky. K mé velké úlevě se uprostřed hloučku hasičů v kuchyni nacházela živá a zdravá. Odevzdaně přebírala od velitele hasičů pokutové bloky a na oplátku nabízela s omluvou hasičskému družstvu vánoční cukroví. Sotva se rozptýlil dým vyplňující byt a hasiči zamířili s přáním hezkých Vánoc do svých aut, zjišťoval jsem, co se vlastně přihodilo.

Moje zbožná babička si přinesla domů

betlémské světlo. Pečlivě ho opatrovala. Hořící hřbitovní svíci v plastovém obalu, roztomile zvanou „kalíšek“, postavila pro lepší dojem do skleněného broušeného popelníku. Takto slavnostně uložené betlémské světlo vystavila na čestné místo v ložnici, kterým byla plastová skříň zánovního televizoru. O Štědrém dni pak s večerní modlitbou na rtech ulehla k spánku. Samozřejmě v kuchyni, jak byla už po léta zvyklá. Spánek této noci však nepřicházel. Když už, tak pouze lehký. Co ji přivedlo vprostřed noci k procitnutí, už nikdy přesně nezjistím. Hlad to však, jak to bývá v mém případě, rozhodně nebyl. Mluvila tehdy o v dále bijících zvonech, náhlém vnuknutí či hlasu, který ji nabádal, aby vstala. Když tak učinila, uslyšela divné praskání a ucítila kouř. Záhy bylo zřejmé, co je toho příčinou. Po otevření dveří do ložnice se na ni vyvalil černý dým. Uzřela televizor a sousední skříň v plamenech. Reakce byla obdivuhodná. Úprkem do koupelny pro kýbl s vodou. Než vodu chrstla do hořícího televizoru, neopomněla zcela správně odpojit napájecí kabel ze zásuvky. Dobře mířeným proudem vody oheň bezpečně zlikvidovala, o čemž po otevření okna uvědomila mocným křikem „pomoc hoří“ celou ztichlou ulici.

Sousedstvem přivolání hasiči už plameny zdolávat nemuseli. Babičce vysekli poklonu, jak si sama s plameny bezvadně poradila, aniž by si ublížila. Žkušenému hasičskému oku byla příčina požáru jasná. Svíčka rozpálila svůj plastový obal natolik,

že přivodil prasknutí výstavního skleněného popelníku. A nejen to. Teplo ze svíčky sálající skrz prasknutý popelník postavený na televizoru vykonalo své. Zahorení plasty a vyšlehnutí prvních plamenů bylo jen otázkou času.

V upomínku na tento krásný a dramatický večer předali hasiči babičce ony pokutové bloky. My všichni na místě samém jsme si oddechli, že má celá záležitost tak šťastný a dobrý konec. O program následujících dní však bylo postaráno. Zčernalé stěny ložnice bylo třeba nejdříve umýt mýdlem od sazí a pak vymalovat. Zničené věci a pozůstatky televizoru vyhodit a ohořelou skříň opravit. V neposlední řadě bylo třeba za toto štědrovečerní dobrodružství a jeho výsledek poděkovat všem andělům strážným, jimž je zasvěcen nedaleký farní kostel. A že se teda muselo této noci andělů strážných u babičky vystřídat! Z této dnes už úsměvné příhody však pro mne plyne jasné poselství o tom, jak mocné je betlémské světlo. Jak dokáže bez okolků brát i dávat, a to ve všech významech těchto slov...

Igor Šišlák

VŠECHNĚM NELZE VYHOVĚTI

Nedávno mi přišla prezentace s podobným námětem, ale já ho znám jako básničku, jak jinak než od babičky. Myslím, že je v tom kus pravdy.

V létě, po silnici šedé,
mlynář s hochem osla vede,
na trh k městu.

„Šťastnou cestu,“ volá jezdec,
„oba jdete, proč si někdo nesednete,
copak vám to rozum nedá?“

Na osla si hošík sedá,
otec pak jde vedle pěšky.

Dohonili povoz těžký,
vozka volá z pravé strany:
„I ty kloučku nekáraný,
bodejž by tě kopla husa,
mladý jede - starý klusá.“

Synek slezl, prachem břede,
na oslu zas otec jede.

„I toť necitelnost velká,
ozvala se mladá selka
při návratu ze svých polí.
„Synka jistě nohy bolí,
odstůně to mladé robě!“

Nato vzal ho otec k sobě.
Jeli dále. „Neznabozi,“
křičel kmet, jenž pásł kozy,
„máte-li pak srdce v těle,
vždyť jste zvířat mučitelé.“

Mlynář a syn na ta slova -
slezli a šli pěšky znova.

ODPUŠTĚNÍ

K vánocům více než jindy patří klid, pohoda. K pohodě, té vnitřní určitě patří, když není zatížena balvanem neodpuštění. Jsme vyzíváni k předvánoční zpovědi, kde nám Bůh dává odpuštění našich hříchů. To je pro nás, abychom si uvědomili, co se nám nepovedlo, kde se máme polepšit. Musíme ale v odpuštění věřit, netrápit se něčím, co jsme v dané době udělali, protože jsme možná ani jinak neuměli. To je odpuštění pro nás, ale co my dovedeme odpustit... „jako i my odpouštíme našim viníkům“.

Když někdo nenávidíš, bude „s tebou lehat, vstávat i chodit celé dny“. Odpuštění je osvobození „mého já“ od pocitu oběti a pocitu, že stejně musí trpět i ten druhý, osvobození od pocitu, aby on zažíval to samé, co já, když mi ublížil.

Dej si otázku, co bys čekal od člověka, který ti ublížil? V samé podstatě asi to, aby se to vůbec nestalo. Ale to už vrátit nejde. A proto je tu odpuštění, pro tvůj klid. Je to rozhodnutí nevyžít se ve vlastní zlobě a nenávisti. Protože všechny zlé myšlenky ubližují jen nám samým. Odpuštění neznamená, že vina byla smazána, ale já se vzdávám práva na pomstu, která je ze své podstaty neuspokojitelná.

Nenávistí a neodpuštěním vidím v tom druhém jen to špatné. Zapomínám na jeho lidství, že je potomkem nedokonalých rodičů, možná osamělý, zraněný. Když toto začnu v druhých vidět, je to cesta ke smíření. Vrcholnou fází odpuštění je, když sneš, že o dotčeném někdo mluví v dobrém a já nemám chuť předložit protidůkaz.

Tak nechť o těchto svátcích vaše srdce naplňují jen ti lidé, kteří přispívají k našemu klidu a pokoji.

Anna Nová

ŠTĚDROVEČERNÍ

Zase Kyjov posoplen sněhem jen tence
plamínky čtyřmi hoří už adventní věnce
dítko se zvědavě na dárky táže
a Otec Vladimír nám o lásce káže.

Zasvitla na nebi hvězda tak jasná
že dává naději a tuze je krásná
tuto noc stane se, co nemá obdoby
sám Bůh se narodí do lidské podoby.

Kdo neusne třeba pro bolení žlučníku
z přemíry řízků kapříků a hory moučnicku
snad uslyší to slavné noci ticho tajemné
kdy sám sebe Bůh dá toužící po lásce
vzájemné.

Až jarní slunce zahradu farní prohřeje
a Otec Marek vytáhne z garáže harleje
ať stále v srdcích tuto radost vánoční
máme
přišel k nám Spasitel, jemu nechť se
odevzdáme!

Igor Šišlák

VIDEOTIP

Žít evangelium. Po shlédnutí filmu Všechny moje děti o charismatickém slovenském knězi Mariánu Kuffovi jsem se zajímal o jeho život.

Na serveru YouTube je zvukový záznam pod názvem Marián KUFFA – výběr 38 úryvků z jeho kázání.

Je to poměrně obsáhlý tříhodinový celek, který je však vytvořen z 38 samostatných částí – díky tomu pak není problém si poslech rozdělit.

Myslím, že každého to přinutí k zamyšlení, jak žít evangelium.

JaS